

„Међународни конзорцијум истраживачких новинара (ICIJ) објавио је податке о имовини породице Ђукановић. Премијер и предсједник ДПС Мило Ђукановић посједује или контролише имовину и дионице у вриједности најмање 14.7 милиона долара, његов брат Ацо посједује 167 милиона долара, а њихова сестра Ана Коларевић 3.5 милиона еура у дионицама и некретнинама“.....

...„Сходно поменутом, евидентно је да најближи сродници судије Јованића обезбјеђују себи егзистенцију код породице Ђукановић, односно код већинског власника Аца Ђукановића, у чијој власничкој структури свој удио има и премијер Мило Ђукановић, а у предметној ствари пуномоћник оба тужиоца је сестра власника прве банке, адвокат Ана Коларевић“ – казао је Медојевић....

Има ли мијеста, кутка, сегмента, било чега у Црној Гори, а да Мило Ђукановић, његови најближи сродници или пријатељи нису ту инкопорирани, инволвирани и присутни, на овај или онај начин? Има ли неког приватног, тајкунског, државног, адвокатског... било каквог посла, а да наш „вјечити премијер“, неко из његове породице или круга пријатеља – није „уграђен“? Гдје год се упутиш, гдје год загребеш, заинтересујеш се за нешто, осмотриш дешавања, процесе – свугдје то Ђукановићевско „секуларно свештенство“ (Исаија Берлин) и „култура“ алхемијски створених милиона који се нису стицали кроз вриједни рад и штедљивост више генерација предака. Превише, до неукуса превише је једног човјека и њему најближих у свему. Просто се питам имају ли ти људи граница, макар неке мјере, елементарне социјалне пристојности и бар мало одговорности и бриге према овом напаћеном народу. Зашто до максимума, и преко њега користити наклоност бирача, положај, сродство или стицај околности? А што и не кад чак и филозофи, којима је по природи својствено нестицање или бар нека умјереност у томе, блиски Ђукановићу, свој мисаони систем и стоичко-будванску атараксију (филозофски мир, хармонија духа) траже у баснословним сумама и завалским хотелима. Западни истраживачки новинарски конзорцијуми у потрази за сензацијом и шокантним феноменима почели су да изучавају наш случај као нешто јединствено и непојмљиво, као нешто што изазива чуђење, али и подсмјех демократског запада. Фидел Кастро и његов брат више нису интересантни. Та Ђукановићевска опсједајућа и гушећа инфантилизација јавне свјести потцјењивачки се наругала чак и култури. Сјетимо се једног умјетника који је захваљујући говору на једном политичком предизборном митингу, подржавајући удворнички „вјечитог премијера“, наредних неколико година „покрио“ све могуће позиције на црногорској културној сцени, укључујући и институцију министра културе.

Превише је, па и кад је у питању и ова наша „бесудна земља“ изразитих крајности, како је једном назва Милован Ђилас.

Примјери чојства

Пише: Душко Ковачевић
петак, 03 јул 2009 13:00

Наравно, треба бити објективан и претпоставити одређени таленат и политичку виспреност господина Ђукановића, ослањајући се на изванредну мисао америчког психолога Абрахама Маслоу који рече: „Што више будемо смањивали друштвену неправду, то ћемо више откривати да њу смјењује биолошка неправда, јер је чињеница да људи на овај свијет долазе са различитим генетским потенцијалом.“

Али да ли се баш толики силни милиони и комплетна контрола свих постојећих токова новца, фондова, банака, па и духовне и свеколике стварности могу постићи личном способношћу и креативним предузетништвом?

Дио текста једне агенцијске вијести којом ћу привести крају ово моје размишљање и упитаност, најилустративније и највјеродостојније ће разријешити ову дилему:

„Ацо Ђукановић (премијеров брат) је купио право на 7.637 квадратних метара државног земљишта на којем се налази зграда подгоричке полиције, уз могућност да постане власник. За атрактивну локацију лицитирали су Мехмед Коларевић (премијеров бивши зет), Томислав Челебић (премијеров кум и ортак), Дака Давидовић (премијеров пријатељ) и Слободан Тркља.“

Да ли је ово смисао нашег усуда?